

z kapitalistických armád

K NĚKTERÝM OTÁZKÁM ORGANIZACE A POUŽITÍ SPECIÁLNÍCH JEDNOTEK KAPITALISTICKÝCH ARMÁD

Podplukovník ing. Zdeněk Hron

Současné speciální jednotky nepřítelů vyzbrojené klasickými nebo jadernými fúgasy jsou vážnou úhrozbou pro místa velení, spojení a týl našich vojsk, dále pro důležité objekty, možnosti plynulého zásobování životně důležitým materiálem a celkovou bojeschopnost a psychózu vojsk.

Nebezpečnost těchto jednotek si přímo vynucuje, aby velitelé a štáby detailně se seznámili se způsobem přípravy, výcviku speciálních jednotek a studovali jejich bojové možnosti. Jen tak mohou přijímat účinná opatření a vydávat úkoly vlastním jednotkám k jejich zničení.

Bojové použití speciálních jednotek v ozbrojených silách jednotlivých kapitalistických států prodělalo určitý vývoj.

Fašistický wehrmacht poprvé v rozsáhlejším měřítku použil záškodnické jednotky na počátku druhé světové války. Získal první zkušenosti z bojů proti Polsku, Francii a Sovětskému svazu.

V této době se podvratné záškodnické činnosti přikládal mimořádný význam. Hlavním cílem bylo všestranně narušovat činnost v týlu, dezinformovat o průběhu bojů, ničit a pálit všechna zařízení vojenského charakteru, terorizovat obyvatelstvo, pokládat nástrahy se zpožděním, znečišťovat nebo otravovat zdroje pitné vody, zapalovat nebo znehodnocovat obilní sýpky a sklady potravin.

Celková činnost jednotlivých skupin byla zkoordinována s úkoly pozemních vojsk na hlavních operačních směrech za aktivní podpory bombardovacího letectva.

Způsob bojové činnosti plně odpovídal fašistické doktríně vedení útočné bleskové války k dosažení stanovených cílů v nejkratší době.

Účinnost záškodnických speciálních jednotek byla zvyšována tím, že větší část příslušníků byla ustrojena v cizí stejno- kroje a civilní oděvy, nebo doplňována o příslušníky, kteří nebyli spokojeni s dosavadním režimem vlastního státu. Navíc takovéto živly dokonale znaly prostor bojové činnosti, různé zkratky a objížďky; to umožnilo těmto skupinám zvýšit moment překvapení při nočním úderu na důležité objekty.

Z historie známe nejméně jeden případ. Když fašistické vojenské velení připravovalo

přepadení SSSR vysílalo k důkladnému prozkoumání důležitých vojenských objektů, zařízení, prostorů, rozmístění vojsk na sovětské území velký počet agentů k vedení špiónáže a záškodnické činnosti. Jen v období od října 1939 do prosince 1940 zadržela pohraniční vojska asi 5 000 nepřátelských agentů. Později vysílalo špiónážní skupiny pod řízením zkušených důstojníků. Značná část byla převedena do civilních šatů, stejnokrojů Rudé armády, vybavena přenosnými rádiovými stanicemi velké výkonnosti. Jejich hlavním úkolem bylo ničit telegrafní a telefonní vedení, vyházet do povětří mosty a železniční spodky na hlavních komunikačních sovětských vojsk, ničit vojenské sklady a jiné důležité objekty, obsazovat železniční a silniční mosty.

Trochu odlišný charakter „bojové činnosti“ měl pluk „Brandenburg“, který byl určen k rozvracení činnosti na území SSSR a k perzekuci „nepoddajných“. Hned první dny po obsazení Lvova probíhaly ve znamení krvavých orgií a neslýchaného terorizování pokojného obyvatelstva. Teroristické bandy z praporu „Nachtigal“, který byl doplněn protisovětskými živly, speciálně vycvičenými pro záškodnickou činnost, násilím vnikaly do domů pokojných obyvatel, vylákaly je z bytů, odváděly na vězeňský dvůr a tam je zvěřsky pobíjely. V noci na 2. července padlo za obět 3000 příslušníků různé inteligence.

Anglická armáda přistoupila k vytvoření speciálních jednotek na počátku roku 1940. Původní požadavek tehdejšího ministerského předsedy byl, aby byly vytvořeny jednotky „leopardů“ určené pro boj v týlu nepříteli: to v plném rozsahu nebylo splněno. Namísto 20 000 specialistů bylo vycvičeno jen 10 rot. Přestože početní stav nebyl velký, značný počet „kombinovaných“ operací, při kterých bylo dosaženo maximálního efektu, vyvolával u německých a italských vojsk dostatečný respekt i před příslušníky, kteří se nazývali Commandos. Úspěchy, které byly zvyšovány využíváním momentu překvapení byly později zdrojem pro vytváření oddílů složených podle národnosti. Takto byly účinněji používány k zasazení do známých prostorů a navíc dokonale ovládaly místní jazyk a nářečí.

Americká armáda podle zkušeností britských Commandos používala k plnění průzkumných a záškodnických úkolů a k získání zajatců v týlu protivníka speciální samostatné jednotky nazvané Rangers. Příslušníci těchto jednotek byli dopravováni do týlu protivníka buď vysazením z letounu, lodí, nebo procházeli frontou.

Francouzská armáda měla obdobně organizovány skupiny Commandos, kde vedle záškodnických akcí, byly často používány k organizaci a řízení hnutí odporu v okupovaných státech.

Jaký vliv na psychózu vojáků má přítomnost speciálních jednotek ve vlastním týlu, dokazuje názorně tento příklad. Na počátku německého protiútoků v belgických Ardenách, byly shozeny německé výsadky a současně přes frontu přešly speciální bojové skupiny. Přesto, že akce výsadků nebyla úspěšná, již zpráva o tom, že němečtí záškodníci jsou v americkém týlu, vyvolala mezi jednotkami paniku.

Zatímco po skončení druhé světové války speciální jednotky u ostatních kapitalistických států byly pevně zakotveny do organizační struktury ozbrojených sil, v americké armádě byly zrušeny.

K jejich opětovnému obnovení došlo po zahájení korejské intervence v roce 1950. Přestože jednotky byly organizovány do rot, aktivní činnosti a bdělosti obyvatelstva a jednotek korejské lidové armády jim byly způsobeny velké ztráty. Po zrušení těchto rot byla u každé pěší roty zavedena skupina průzkumníků — záškodníků s určením vést průzkum a záškodnickou činnost v týlu nepříteli.

S přechodem na novou organizační strukturu malých speciálních jednotek v hodnotě skupiny, začínala nová éra výstavby a celkové přípravy specialistů k vedení války jakýmkoli způsobem. O tom svědčí i skutečnost, že došlo k vypracování směrnic pro komplexní činnost záškodníků, která byla později nahrazena předpisem FM-31-21 „Gerilla warfare“.

Stále ve větší míře se začínalo s orientací na výcvik špiónů, sabotérů a různých specialistů pro vedení bezohlednějších forem psychologické války.

Do roku 1956 vznikly v rámci amerických pozemních sil dvě speciální skupiny — 77. ve Fort Bragg a 10. v Bad Tölz. O rok později byla v Koreji, Japonsku a na Havajských ostrovech vytvořena 1. speciální skupina.

V roce 1962 došlo k další postupné výstavbě speciálních průzkumných a diverzních jednotek v NSR.

Po výškolení západoněmeckých instruktorů na amerických základnách speciálních jednotek bylo v roce 1954 přistoupeno k vytváření sborových rot dalekého průzkumu. Vlastní výstavba skončila v letech 1967—1968.

Podle vývojové tendence se na problematice výstavby speciálních jednotek po roce 1968 více podílely nejen ostatní státy NATO, ale i Rakousko a dokonce i Švýcarsko.

Tím dochází k postupnému rozšiřování základů speciálních jednotek podél táboru socialismu.

Podle rozhodnutí amerického velení proběhla v roce 1971–1972 u speciálních jednotek dílčí reorganizace jako součást celkové reorganizace pozemního vojska, jejímž cílem je při podstatném snížení počtů a postupném přechodu na dobrovolnickou armádu zvyšovat současně bojové možnosti všech druhů vojsk. V praxi se tato reorganizace projevuje především neustálým vytvářením dalších průzkumných diverzních jednotek i v ostatních armádách NATO, zkvalitňováním organizační struktury na základě zkušeností z bojového nasazení, modernizací výzbroje včetně zavádění nových účinnějších prostředků předurčených k diva a rozvratné činnosti.

Průběžně je podle programu „Lincloe“ vyvíjena a zaváděna miniaturní speciální technika, která je maximálně odlehčena a přizpůsobena k diverzím na území protivníka.

Neustálému zvyšování bojové připravenosti za různých podmínek je věnována maximální pozornost, např. přípravě a vedení podvratné činnosti, diverze a záškodnictví všemi způsoby. Přestože jsou příslušníci cvičeni k bojovému nasazení v případě války, nemůžeme vyloučit možnost jejich použití již v době míru k případ-

ným pokusům o organizování protistátních skupin a vytváření důvěrnické sítě. Velkou pozornost věnují také vedení boje proti „nepříteli“, který by vedl průzkumnou, diverzní a záškodnickou činnost. K tomu bylo zaměřeno cvičení Magaut na teritoriu Francie, nebo cvičení Flintlock-3 s jednotkami 10. speciální vzdušné výsadkové skupiny. Obdobné obsahové zaměření mělo i strategické operační velitelskoštátní cvičení Vintex 71 a řada dalších.

V ozbrojených silách USA bylo vybudováno sedm kádrových a pět záložních speciálních vzdušných výsadkových skupin s celkovým počtem okolo 15 000 osob, který měl být zvýšen na 20 000 osob.

V současné době jsou v našem zájmovém prostoru dislokovány tyto jednotky, které jsou předurčeny k průzkumné diverzní činnosti:

- 10. speciální vzdušná výsadková skupina USA,

- dvě roty hloubkového průzkumu u 5. a 7. armádního sboru USA,

- tři roty hloubkového průzkumu u 11., 2. a 3. armádního sboru NSR.

Kromě toho jsou v sestavě francouzských leteckých sil jednotky Commandos.

Vzhledem k tomu, že tyto jednotky jsou připravovány k oběma druhům bojové činnosti v další části chci hlavní pozornost věnovat specifikce diverzní činnosti.

V současné době vedoucí představitelé amerických ozbrojených sil a vedení NATO věnují zvýšenou pozornost rozpracování a aplikaci poznatků z válečné i poválečné doby na „speciální válku“ (Special warfare).

Speciální jednotky bez ohledu na jejich početní stavy jsou podle jejich názorů jedním z neefektivnějších prostředků k plnění velmi náročných úkolů, které oslabí rozhodujícím způsobem obranyschopnost napadené země a bojeschopnost jejích ozbrojených sil. Mezi ně právem patří plánovitě a cílevědomě bojové hromadné nasazení těchto jednotek na celou hloubku sestavy a týlu nepřítelů sladěné s celkovým plánem útočné operace a jadernými údery co do prostoru, času a síly.

Proto přikládají velký význam průzkumné a zejména diverzní činnosti v týlu protivníka, důkladné přípravě a předpokládají diverzní úkoly, které mají plnit na území armád socialistických států.

Současně také předpokládají, že diverzní činnost bude vedena s použitím obyčejných nebo i jaderných fúgasů. V tom pří-

padě kladou důraz na diverzní činnost s cílem rozložit morální stav a ekonomiku protivníka, zejména pak morální a politickou jednotu obyvatelstva.

Dalším z prostředků, kterému v posledních letech věnují zvýšenou pozornost, je ideologická diverze, nepřátelská propaganda, dezinformace, pomluvy, štvání a podvratná činnost.

Vojenští teoretikové NATO předpokládají plnění dalších nových úkolů, jako je např. vedení strategického průzkumu nebo organizace, výcvik, řízení a technické zabezpečení speciálních skupin, vytvářených z místního obyvatelstva těch států, jejichž vlády podporují. Dále počítají také s možným rozšiřováním a přidělováním těchto jednotek od sestavy brigád, praporů a někdy i rot k plnění úkolů v týlu protivníka i v taktické hloubce. K tomu se jen v ozbrojených silách USA školí více jak ve 20 průzkumných školách a výcvikových diverzních střediscích, v každém učebním cyklu, několik desítek tisíc specialistů.

Také jsou si plně vědomi, že bojová činnost v týlu zejména u jednotek určených k diverzi a záškodnické činnosti, bude vyžadovat maximální všestrannost, vysokou fyzickou zdatnost a kvalifikovanou specializaci každého jednotlivce.

Proto k získání co největšího množství specialistů — diverzantů je výcvik a zřizování dalších speciálních skupin rozšířeno i na zálohy.

V průběhu posledních let si možné varianty vedení boje prakticky ověřovali ve válce na vietnamském bojišti a tím soustavně doplňovali i určité zkušenosti převzaté od fašistického wehrmachtu.

I při střízlivém posouzení celkových možností imperialistických agresivních států v oblasti použití speciálních jednotek, nemůžeme opomenout nesmírnou věrolomnost, zálučnost a jejich schopnost nezařadit se ani před nejbrutálnějšími zločiny. Proto i současné názory na bojové použití těchto speciálních skupin jsou bezprostředně ovlivněny formami a způsobem výcviku, které budou realizovat v týlu protivníka všemi dostupnými způsoby i za cenu způsobení maximálního utrpení a strádání lidstva.

Za předpokladu, že jednotlivé formy bojového použití speciálních jednotek budou různě kombinovány, celkové možnosti se několiknásobně zvýší.

Způsobu přípravy a výcviku speciálních jednotek je věnována značná pozornost, o čem svědčí ta skutečnost, že pro zabezpečení plnohodnotného výcviku jsou četná výcviková zařízení, potřebné objekty nejen na území USA, ale i v zámoří.

Celková bojová příprava speciálních jednotek ozbrojených sil NATO probíhá podle zvláštního výcvikového programu. Předpokládá vycvičení každého jednotlivce v několika odbornostech, které jsou nezbytné k vedení samostatné bojové činnosti se má vypěstovat potřebná samostatnost, lstivost, hbitost, odvážnost, krutost a surovost i k bezbrannému obyvatelstvu. Ke splnění těchto požadavků musí být každý jednotlivec tělesně zdatný, schopný překonávat různé terénní překážky, jako velké vodní hladiny, horské masívy a silně členitý a těžko průchodný terén. Dalším požadavkem je dokonalé řízení různých typů motorových vozidel, znalost vlastní zbraně a zbraní protivníka, vedení kódových hovorů na pojitkách, dokonalá znalost různých způsobů zabíjení osob a ničení objektů, bojové techniky, znalost moderních technických a biologických prostředků, jejich dovedné používání

ni k rozšíření epidemických chorob, způsobení hromadných onemocnění a tím vytvářet chaos, paniku, dezorientaci a poráženeckou náladu v týlu protivníka.

Mezi nové úkoly speciálních jednotek v současné době patří pokládání a aktivování jaderných min u důležitých silničních objektů, tunelů, přehrad, vodních děl, zvláště v prostorech velkých továren, důležitých zařízení, správních a veřejných budov a velkých sídlišť. Další využití těchto ničivých faktorů najde plně uplatnění při ničení vojsk ve výchozím prostoru, v prostorech soustředění, ničení přisunu záloh, zpomalení pohybu vojsk, překonávání důležitých překážek, při odpočinku vojsk, v týlových prostorech a v hloubce státního území.

Podle názoru západních vojenských teoretiků mohou dobrých výsledků výsadkáři dosáhnout tehdy, když budou cvičeni a organizováni jako speciální jednotky a jejich výcvik bude tvrdý a systematický.

Výcvik u amerických jednotek Rangers, kde se cvičí velitelé skupin, trvá týdně 7 dní, a to téměř 24 hodiny denně. Přitom z toho času je více než 85 % věnováno na praktickou aplikaci, při níž je příslušník uváděn do různých situací, vyžadujících rozhodnost a rozvíjení iniciativních reakcí. Stále musí být v pohotovosti, protože neví, jaká činnost bude bezprostředně následovat. 50 % cvičí jednotky v noci.

Celý výcvik je rozdělen do několika fází.

Přípravná fáze probíhá v Fort Benningu, kde v průběhu první části výcviku je do progresivního programu zařazen fyzický trénink, testy důvěry, zápas a technika základů pozemní orientace. Hlavní pozornost je u příslušníků věnována zvyšování tělesné zdatnosti, kde jsou procvičovány pády juda, pády společně s odzbrojováním nože, bojové techniky u útočnicka a dále rohování. Příslušníci postupně získávají důvěru, že v případě útoku protivníka se mohou bránit nožem, nebo holou rukou. Test důvěry také dává možnost překonat určité vzdálenosti, výšky, vodu, počáteční nesnáze a drobná poranění.

Během druhé části výcviku je pozornost věnována osvojení si zásad bojové činnosti a přípravě ve skupině. Výcvik je rozdělen do lekcí, které jsou doprovázeny potřebným počtem ukázek.

Po skončení výcviku ve Fort Benningu příslušník Rangers, nezíská pouze znalosti a důvěru sám v sebe, ale dostane fyzickou a psychickou přípravu k podstoupení dalšího náročného výcviku v horách.

Třetí část výcviku probíhá v horském táboře v Modrém hřebenu hor v severozápadní Georgii. Skladba výcviku je při-

způsobena k překonávání schůdných i námáhavých překážek, které je spojené s hladem a značnou únavou. Jednotlivci dostávají úkoly v době zastávek a odpočinků. Tento systém výchovy vyžaduje vydávat více vnitřních sil ke splnění úkolu. Po zdokonalení se v práci s lanem při slézání různých skal a roklí je výcvik ukončen ve Yonah Mountain v příkrých granitových vyvěřlinách, kde dochází k situacím, že příslušník nemůže téměř vpřed, ale vzhledem k ostatním je pro něho nemožné vrátit se zpět. Proto musí hledat řešení, jak se dostat z této svízelné, téměř neřešitelné situace, což přispívá k pěstování rozhodnosti, odvahy a příkladnosti.

Poslední část výcviku je zaměřena k protipartyzánskému vedení války v terénu, který je podobný džungli na Floridě a v Okifinovských bažinách. Důraz je položen na velení malým jednotkám, průzkum a rychlou reakci při nenadálých situacích. Příslušníci Rangers se dále učí techniku zvládnutí činnosti na malých člunech, násilného přecházení proudů řek, pohybu a orientace v řekách, bažinách a stopování. Během této závěrečné fáze výcviku se stále dostávají do popředí kombinované efekty únavy, hladu a strádání.

Konečný výsledek kursu Rangers je vycvičenost velitele, který projevil přizpůsobivost vysokému fyzickému vypětí, řešit nepředvídané situace, způsobilost udržovat sám sebe a své podřízené za primitivních podmínek, schopnost operovat ve dne, v noci a za různého období a porazit nepřítel v podmínkách vedení konvenční a nekonvenční války.

Mezi určité zvláštnosti jak využívat čas k intenzivnímu výcviku patří i to, že příslušníci Rangers si nebalí osobní, záložní a nákladní padáky. K tomu jsou určeni specialisté — přípraváři, kteří zabezpečují tyto jednotky kvalitně zabaleným výsadkovým materiálem.

Ve všech západních armádách je výcvik řízen podle amerického vzoru s určitými zvláštnostmi, ale náplň a formy jsou stejné.

Výcvik u západoněmeckých rot hloubkového průzkumu je zaměřen na plné osvojení speciálních odborností jako spo-

vojáci, ženijní, judo, potápění, horolezectví apod. Zvláštní důraz je položen na jazykové znalosti, zvláště ruštiny, češtiny, slovenštiny nebo polštiny. Výcvik mužstva trvá 3—6 měsíců. Po skončení základního všeobecného výcviku u vševojskových jednotek jsou příslušníci přidělováni k rotám hloubkového průzkumu.

Tam probíhá základní speciální výcvik rozdělený na tělesnou přípravu, výcvik v přežití, spojovací a výsadkový výcvik.

V tělesné přípravě v průběhu 1—2 týdnů cvičí gymnastiku, zvedání různých břemen, běh v těžkém terénu a přesuny do 30 km s cílem upevnit fyzickou zdatnost.

Při výcviku v přežití, který je v délce 6—8 týdnů, překonávají vodní překážky, vykonávají orientační přesuny v noci v neznámém terénu 30—50 km, učí se zásadám maskování, přípravě lécek, boji zblízka ve vodě, pracím s výbušninami, horském výcviku a provádí ostré střelby z ručních zbraní. Současně musí zvládnout zásady získávání potravin z přírodních zdrojů, zhotovování primitivních zbraní a dodržovat hygienu za ztížených podmínek.

Ve spojovacím výcviku po dobu 2—4 týdnů procvičují příjem a vysílání telegrafických značek a kódů, stavbu linek 15—20 km, budování mezilehlých zesilovačů, ústředí a polních stanic.

Ve výsadkovém výcviku za 3—5 týdnů se připraví a vykonají nejméně 5 seskoků, z toho jeden v noci z výšky 400 m.

Výcvik u francouzských jednotek Commandos probíhá obdobným způsobem. Zvláštností však je, že ve francouzské armádě, jako jedině ze západních armád, procházejí všichni vojáci tímto speciálním výcvikem. Potom jsou řadové jednotky Commandos doplňovány nejlepšími jednotlivci. Právem potom patří k nejlépe připraveným jednotkám západních armád, předurčených k diverzní činnosti různého charakteru.

Celková intenzita výcviku u speciálních jednotek pravděpodobného protivníka je ovlivněna možností věnovat maximum času výchově a výcviku. Speciální jednotky neplní jiné „nevýcvikové“ úkoly, které zabezpečují zvláště vyčleněné pomocné jednotky.

★

Organizační struktura a možnosti speciálních jednotek předurčených k diverzi, které jsou v současné době rozmístěny v zájmovém prostoru a mohou být podle situace použity do týlu našich vojsk je tato:

Speciální vzdušná výsadková skupina USA má ve své organizaci velitelství, štáb, velitelskou rotu, zabezpečovací sekce a čtyři roty zvláštního určení v každé 50 důstojníků a 200 příslušníků mužstva. Celkem je ve skupině 1380 osob, z toho 265

důstojníků. Ve výzbroji má 1285 pušek, 72 kulometů, 48 odstřelovacích pušek, po 24 kusů BzK 50 mm, minometů 60 mm a reaktivních PT zbraní 88,9 mm. Dále má 336 trhavinových zařízení (sopráv).

Z výsadkového materiálu má kolem 2000 osobních (z toho 1000 záložních) a 236 nákladních padáků. Skupině mohou být podle potřeby přiděleny další roty, jako rota pro vedení psychologické války, spojovací, dopravní, vojskového letectva apod.; tím se počet osob a výzbroje uměrně zvyšuje.

Vzhledem k tomu, že se celkový počet osob u skupiny po reorganizaci podstatně nezmění, můžeme předpokládat možnost maximálně vyčlenit až 64 průzkumných diverzních odřadů (48 typu A, 12 typu B a 4 typu C), které mohou plnit úkoly v hloubce až 800 km.

Diverzní průzkumný odřad **typu C** je určitým velitelstvím pro podřízené diverzní průzkumné odřady B a A. V míru, nebo před bojovým nasazením podřízených odřadů řídí jejich výcvik. Při vlastním bojovém nasazení může organizovat a vést diverzní průzkumnou činnost v určeném prostoru buď samostatně, nebo jen řídit činnost dvou i více diverzních průzkumných odřadů typu B. V případě potřeby může být použit k zabezpečení výcviku a poskytnutí pomoci velitelstvím místních záškodnických sil. V odřadě může být 6 důstojníků a 12 specialistů.

Diverzní průzkumný odřad **typu B** řídí v míru nebo před bojovým nasazením výcvik podřízených diverzních průzkumných odřadů typu A. Početní stav může být o něco vyšší. Pravděpodobně se skládá ze 6 důstojníků a 17 specialistů.

Diverzní průzkumný odřad **typu A** je základní bojovou jednotkou speciální vzdušné výsadkové skupiny a podřízen diverzní průzkumnému odřadu typu B. Může organizovat a vést diverzní průzkumnou činnost i samostatně. Pravděpodobně se skládá z 12 mužů, z nichž 2 jsou důstojníci (velitel kapitán a jeho zástupce poručík), jednoho operačního a jednoho zpravodajského důstojníka, dvou specialistů pro ničení konvenční travinou a jadernými náložemi, dvou radistů a dvou zdravotníků.

V případě bojového použití může jedna vzdušná výsadková skupina dosáhnout těchto možností:

a) při plném vysazení celé skupiny vysadit padákovým způsobem kolem 924 mužů ze 64 dopravních letounů na stejný počet doskokových ploch;

b) při bojovém nasazení diverzní průzkumných odřadů typu A vysadit 576 mužů ze 48 dopravních letounů na 48 doskokových ploch,

c) při postupném vysazení to znamená, že v každém bojovém letounu mohou být přepravovány dvě skupiny, čímž se potřebný počet bojových letounů úměrně snižuje při zachování stejného počtu doskokových ploch.

V případě, že k vysazení jsou použity letouny C-130 E (HC 130 E), který má na palubě dva diverzní průzkumné odřady typu A a jsou postupně vysazovány ve směru bojové trati letu, snižuje se celková potřeba dopravních letounů na 12 kusů. Tento způsob přepravy by byl určitou zvláštností, ale i s touto variantou je nutné počítat, zejména nyní, kdy je v Evropě dislokována 7. letka zvláštního určení pro plnění speciálních úkolů, zejména pro vzdušné přesuny speciálních jednotek a přepravu materiálu na území protivníka.

Za předpokladu bojového použití pouze části sil 10. speciální vzdušné výsadkové skupiny můžeme počítat s vysláním 1—2 rot zvláštního určení, které budou schopny vyslat 12—24 průzkumných diverzních odřadů typu A.

Rota hloubkového průzkumu, která je začleněna v armádním sboru USA je předurčena k vedení průzkumné diverzní činnosti. Má ve své organizaci velitelství, zabezpečovací sekce, čtyři průzkumné čety — každá o osmi průzkumných hlídkách. Celkem je v rotě 8 důstojníků a 208 příslušníků mužstva. Celkem může vyslat 32 skupin hloubkového průzkumu do hloubky 90—150 i více km.

V případě možné varianty bojového použití hloubkového průzkumu můžeme vycházet z této kalkulace:

a) za předpokladu, že část 7. sboru bude nasazena na karlovarském směru, můžeme počítat s činností 11 skupin hloubkového průzkumu,

b) při zesílení útočného uskupení západoněmeckých svazků můžeme počítat s činností dalších 5—11 skupinami hloubkového průzkumu.

Sborová rota hloubkového průzkumu NSR má ve své organizaci velitelstvo sekce, sekci služeb, spojovací četu a dvě čety hloubkového průzkumu, každá o 12 skupinách hloubkového průzkumu. V rotě je 210 osob. Ve výzbroji má 10 kulometů, 12 pancéřovek, 50 rádiových stanic různého typu a 400 padáků. Celkem může vyslat 24 skupin hloubkového průzkumu do hloubky 20—200 km, ovšem dosah spojovacích prostředků umožňuje i několik set kilometrů.

Skupina hloubkového průzkumu je zpravidla v síle 4 mužů, při plnění diverzních kolů v síle 8 mužů.

Pro splnění zvlášť obtížného a rozsáh-

lého úkolu, nebo pro klamnou a krycí činnost může být vyčleněn odřad v síle až 20 osob.

V případě bojového použití roty hloubkového průzkumu může dojít k těmto variantám:

a) při použití 2 as proti našemu území s činností až 24 skupin hloubkového průzkumu;

b) při použití dvou armádních sborů proti našemu území s činností až 48 skupin hloubkového průzkumu; v prvním pořadí může být vysazeno 32 skupin hloubkového průzkumu s vytvořením 30 % zálohy. V dalším pořadí zbývajících 18 skupin za předpokladu vytvoření další zálohy;

c) k plnění zvlášť obtížných a rozsáhlých úkolů, nebo pro klamnou a krycí činnost může být vyčleněn odřad v síle až 20 osob, celkem 2—12 odřadů.

Podle současných názorů velení Bundeswehru pro plnění záškodnických a průzkumných úkolů v týlu protivníka má být skupina složena z 15—20 osob. I v tomto směru se stále více orientují na získané zkušenosti od amerických Rangers.

Např. západoněmečtí instruktoři s americkými pasy podrobně studovali americké zkušenosti z bojů proti jihovietnamským vlastencům ve zvláštní škole pro přípravu záškodníků a příslušníků trestných jednotek ve městě Wungtan současně s pozorovateli z Bundeswehru.

K prověření získaných zkušeností a ke splnění náročných úkolů se v průběhu každého roku uskutečňuje řada praktických cvičení, kdy skupiny hloubkového průzkumu jsou vysazovány do neznámého terénu na území ČSSR, Francie a Skandinávie. Dále je prověřována jejich akceschopnost při velkých cvičeních s vojsky, jak tomu bylo např. při cvičení Hermlin II, Schwaben, Panther, Sprung a Grosser Rösselsprung.

Jednotky ostrahy hranic NATO Bundesgrenzschutz (BGS) a Bayerische Grenz Polizei (BGP) mohou být další silnou zálohou k vedení diverzní činnosti. Přestože jsou určeny oficiálně pouze k ochraně hranic, ve skutečnosti se také orientují na provádění provokací, agresivních a záškodnických akcí nejen na státní hranici, ale i v týlu NDR, ČSSR a PLR. K zabezpečení těchto úkolů prodělala větší část důstojníků a poddůstojníků padákový záškodnický výcvik k ničení vojenské techniky, výcvik v sebeobraně, v útoku beze zbraně včetně zabíjení lidí „holýma rukama“ a různými dalšími prostředky. Podle současné organizace má pohraniční vojsko 4 velitelství. Každé z nich má dvě skupiny pohraniční obrany. Skupina má 3—4 prapore, každý o 5 rotách.

Pohotovostní prapore a prapore vojenské policie začleněné v sestavě vojsk teritoriální ochrany jsou další jednotky, které se připravují k záškodnické činnosti v týlu armád socialistických zemí.

Jejich hlavním úkolem je nejen střežit týl proti partyzánům a uprchlým vojenským zajatcům, ale také vést záškodnickou činnost v týlu protivníka.

V současné době i v NSR připravují předurčené kádry k záškodnické průzkumné činnosti v týlu armád socialistických zemí nejen špiónážní záškodnická střediska, ale i různé emigrantské organizace.

Tyto skutečnosti potvrzují, že západoněmečtí imperialisté usilují o to, aby záškodnický výcvik prodělalo co největší množství občanů NSR. Tím budou mít zabezpečeny požadavky pro masové použití těchto skupin na maximální šířku a hloubku nepřátelského území.

Diverzní průzkumné jednotky v rakouské armádě jsou určeny k plnění hlavních úkolů diverzního a sabotážního charakteru. Dosud není vyřešena síla, organizace a podřízenost jednotek. Nejpravděpodobnější je organizace po četách o 30—40 mužích (Jagdkommando), ze kterých se vyčleňují diverzní průzkumné skupiny. Vzhledem k tomu, že specialisté pro výcvik se po určitou dobu zúčastňovali bojových akcí amerických jednotek v Jižním Vietnamu můžeme předpokládat, že způsoby a účely zasazení a vedení bojové činnosti budou totožné s výcvikem jednotek USA.

Podle dosud zjištěné dislokace rakouských diverzní průzkumných jednotek je předpoklad, že jsou výhradně určeny k bojovému použití proti naší republice a MLR.

Speciální jednotky Commandos francouzské armády při výstavbě moderních diverzních jednotek využily zkušeností získaných v koloniálních válkách. Nyní jsou tyto jednotky organizovány jako Commandos námořní pěchoty a výsadkové Commandos vojenského letectva. Výsadkové jednotky Commandos se zaměřují na ničení strategických objektů nepřítele a ochranu vlastních prostorů rozmištrění strategických balistických stél a letišť. Pro přepravu diverzních jednotek předpokládají využívat víceúčelové bitevní vrtulníky typu SA 330 Puma. Tyto jednotky jsou určeny pro boj kdykoliv, kdekoliv a proti komukoliv.

Speciální jednotky Lagunari italské armády jsou organizovány do obojživelného pluku, s určením pro boj na mořském pobřeží, v bažinatém terénu, ústích řek a v kanálech, v součinnosti s pozemními jednotkami.

K plnění výlučně diverzních úkolů je určen diverzní odřad námořních výsadekářů. Odřad je složen ze dvou družstev; první družstvo plní úkoly zajištění a ochrany a druhé družstvo je složeno z bojových plavců „žabích mužů“. Odřad v počtu 15–20 mužů je dopravován vrtulníkem. Mezi hlavní úkoly patří ničení důležitých objektů a zařízení protivníka v přístavech

kotvicích lodí a ponorek, zaminování nebo odminování ústí řek, mostů, zřizování nebo odstraňování nástrah, zátarasů ve vodě a plnění speciálních úkolů na pevnině. Přestože diverzní jednotky v porovnání s ostatními kapitalistickými armádami jsou početně slabší, patří vzhledem k náročnému výcviku a moderní výzbroji mezi kvalitně připravené speciální jednotky.

Podle současných názorů předních vojenských teoretiků agresivní koalice NATO a jednotlivých představitelů hlavních kapitalistických armád na možné varianty zahájení války na středoevropském válčišti, což je ovlivněno konfigurací terénu přehranického prostoru, celkovým rozmístěním svazků a svazů proti ČSSR, možností použít jaderné prostředky, existenci speciálních vzdušných výsadek a předpokládaným zámyslem bojové činnosti, lze stanovit celkové možnosti speciálních jednotek k vedení diverzní činnosti takto:

1. Za předpokladu soustředění vojenského úsilí proti NDR a provedení izolace ČSSR jedním armádním sborem, při zaujetí operační sestavy dvou svazků a části lehkého obrněného pluku v prvním a jedním svazkem ve druhém sledu, může být použito:

— 3–6 samostatných průzkumných hlídek od 2. lehkého obrněného pluku do hloubky 80–120 i více km,

— 12–24 skupin hloubkového průzkumu sborové rot hloubkového průzkumu na vzdálenost 20–200 km,

— 16 průzkumně diverzních odřadů 10. speciální vzdušné výsadkové skupiny do hloubky 150–450 i více km,

— 11 skupin z rot hloubkového průzkumu 7 as do hloubky 90–150 i více km,

— 8–10 skupin z jednotek ostrahy hranic a pohotovostních praporů vojenské policie do hloubky 6–10 km.

V této variantě může být na naše území použito 20–34 skupin hloubkového průzkumu a za předpokladu 1/3 zesílení od jednotek lop, sborových prostředků a speciální vzdušné výsadkové skupiny by celkový počet dosáhl 50–67 diverzních odřadů a skupin.

Z toho vyplývá, že na důležitých hraničních přechodech mohou současně působit 2–3 diverzní skupiny. V této pasivní variantě vojenští teoretikové NATO předpokládají splnit úkol k ovládnutí pouze hraničních přechodů a zabránit pronikání svazků ČSLA na území NSR.

2. V případě zahájení aktivní činnosti proti ČSSR můžeme předpokládat, že ope-

rační sestavu v prvním sledu zaujmou dva armádní sbory a lehký obrněný pluk; zatímco ve druhém sledu budou 2–4 svazky; dále je možnost zasazení dalších dvou svazků již druhý den.

V této variantě k dosažení agresivních cílů to znamená zmocnit se východních svahů pohorí Český les, Šumava. K aktivní bojové činnosti může být k diverzní činnosti použito:

— 6–9 samostatných průzkumných hlídek od 2. lehkého obrněného pluku,

— 24–48 skupin hloubkového průzkumu od dvou sborových rot hloubkového průzkumu,

— až 24 průzkumně diverzních odřadů 10. speciální vzdušné výsadkové skupiny,

— 16 skupin hloubkového průzkumu od armádního sboru USA,

— 10–20 skupin od jednotek ostrahy hranice, pohotovostních praporů a praporů vojenské policie,

— dále může být vytvořeno 5–10 diverzních skupin z průzkumného praporu divize,

— 15–30 průzkumných skupin od prvosledových divízi.

Celkem by mohlo být na naše území použito 100–157 průzkumně diverzních odřadů a skupin. Při hodnocení konkrétní situace je nutné brát v úvahu skutečnost, že zpravidla 1/3 sil zůstává v záloze. Tím se celkové počty sníží na 66–104 skupin.

V jednotlivých variantách je nutné dále předpokládat s bojovým zasazením diverzních skupin, které se tvoří v Rakousku. Tyto skupiny by podle celkové situace plnily úkol nejen podél státní hranice, ale i v týlu našich vojsk. Vzhledem ke geografické poloze státu by jednotky při působení v týlu, v hloubce pouze 50–80 km, plnily z hlediska útočících vojsk NATO operační a strategické úkoly zvláštní důležitosti.

Podle názorů buržoazních vojenských specialistů mohou být k plnění různých diverzně průzkumných úkolů plně využity i jednotky vzdušných výsadek. Tím se celkové možnosti podstatně zvýší.